

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: HENNING v. WICHFELDT

Citation: Aarestrup, Emil: "HENNING v. WICHFELDT", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 271. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare03val-shoot-workid79025/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

HENNING v. WICHFELDT.

- I Foraaet kom, og Sommer gik i Enge,
Høleen klang ved Sang af Nattergale,
Af gyldne Kornax svulmed Bondens Vænge —
Men ei til Engestoftes lyse Sale,
Som før, sig kunde Sommerglæden trænge;
Alt længst forstummed der den muntre Tale —
Der vaaged Sorgen, tro, ved Nattens Lampe —
Der stred et ædelt Liv de sidste Kampe.
- II Og Døden vandt sin Seier. Gubben segned —
Den Alderstegne gav tilsidst dog efter;
Men ei for Himlens Sendebud han blegned,
Han samlede Aandens underfulde Kræfter,
Som det en nordisk Hædersolding egned;
Et saligt Haab saa lidt ham monne briste,
Som Vid og Skjæmt og Alvor til det Sidste.
- III Et værdigt Løb han havde lagt tilbage,
Arbejdsom, aaben, djærv og ufortrøden;
I Hjertensgodhed søgte han sin Mage,
En livsglad Sjæl, — en Ven i Nøden,
Som mangen Trængende i Sorgens Dage
Gad kunne kalde til sin Hjælp fra Døden; —
En Mand og Fader, som kun Faa har været,
Ved Banens Maal høitelsket og høitæret!

IV De Efterladte træde hen til Baaren,
Nedbøiede, dog kan de Sorgen bære —
En gudhengiven Ro er der i Taaren,
Der offres til den forudgangne Kjære;
Hvor Egeløvet vikler sig om Kaarden,
Har dyrebare Hænder til hans Ære
Lagt Krands ved Krands — fra Blomsterhaven
Et ømt Farvel, en Afskedsduft i Graven!

V I Fred han hvile nær sin skønne Bolig,
Hvor Kirken skygger og hvor Søen smiler!
I Sommeraftnens Stilhed, klar og rolig,
Hans Sjæl, som før, hver Gjæst imøde iler;
Og naar hans Børn, hans Slægt, aandrige og
fortrolig,
I Vennekreds om Arnens Flamme hviler,
Da er den muntre Skjæmt, den frie Tale,
Hans Aand, der gaaer igjen i Slottets Sale!
